

Ми по світлій ідем дорозі,
плані здійснюємо пророчі,
ось чого так їм крутить в носі,
ось що сліпить їм хижі очі!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА, вірші В. ВОЙКА

Виходить з січня 1927 р.

№ 4 (1094)

Ціна номера 20 коп.

У жогу із життям!

Заглянувши в історії аннали,
Ми звідти дізнаємося:
іще
В часи далекі
мудрі греки знали,
Що все довкруж міняється й тече.

Але не треба і ходить далеко,
Сягати в глибину тисячоліть,
Аби збагнуть (не будучи і греком!):
Той факт, що все — на місці не стоїть.

Ти тільки глянь, читачу, доокола.
В'їжджають новосели в новий дім...
Новий Палац культури... Нова школа...
Усюди — зміни! Й радісні притім!..

Та, може, скажеш, дорогий читачу:
«Ото, диви, Америку відкрив! —
Я, голубе, і сам це добре бачу...
Діла — буденні... Тут немає див».

Що ж, ти мене підправив справедливо:
Буденність, так би мовити, сама...
Та чи не в тому ж і найбільше диво,
Що в цьому — дива жодного нема?!

Що все нове — тепер лягає звично
В переліп наших повсякденних справ...
І це, ти-богу, дуже симпатично,
Як гарний чоловік один назав.

Але, до всього звикнувши,
здаеться,
З нас дехто забуває мимохіть,
Звідніль же то усе воно береться,
І що за тими буднями стоїть...

Хоч, може, і не треба щось тут радити,
Хоч я не дуже й змисний до порад,
А все ж скажу: воно, бува, не вадить
Вряди-годи оглянутись назад,

Аж на початок нашої дороги...
Не битий шлях бо вибрали ми —
Йшли першими! Й на тім шляху
під ноги
М'якенькі не стелились килими.

Та ми долали злобу, смерть, розруху,
І, вірячи у сто земних чудес,
Не тільки хліб насущний, а й мануху,
Було, вважали за делікатес.

Життя ж — ішло. Ішло — вже згідно плану:
Із буквarem до закутків глухих,
Од наганця — до світла Дніпрельстану,
До трактора — од рала і сохи...

Але фашистське кодло смертоносне
Посунуло на плід наш і на цвіт,
А ми той горезвісний «дранг нах остен»
Йому зробили дрангом нах той світ.

І знов — напівголодні, напівбосі
Крайні ми підводили з руїн;
І знов ставали твердо, як і досі,
На шлях життя, обнов і перемін.

І в тім поході до незгасних істин
Згуртовано, у першому ряду
Ішли і йдуть несхитно комуністи,
І ми — по них звіряємо ходу!..

Усе — тече й міняється щоднини...
А в нас — прекрасне самопочуття,
Бо зміни ті — на благо для людини:
Святий закон то нашого життя!

Знов
Партія накреслює програму
На п'ять нових звитяжних, творчих літ,
Щоб кожен з нас без гаму-тарараму
Робив конкретне діло так, як слід!

Щоб скрізь усе було у нас в порядку,
Не гайнувалась марно жодна мить;
Щоб ми жили в щедрішому достатку,
Який, до речі, нам же і творить.

Бо небеса у цьому не зарадять;
І, зрозуміло, що оте усе
Якийсь ото собі добреїнський дядя
Готове нам під ніс не піднесе.

А с ж такі, що узяли за моду
Завчати твердо тільки слово «Дай!».
Нахлібниками на плечах народу
Хотіли б за життя проскочить в рай.

Такі, що дбають лише, аби напхати
Свою кишеню, рідний свій живіт,
А в стінах напакованої хати
Вміщається для них усенький світ.

Такі, що легко норовлять прожити,
Вигадуючи, як би воно так
Громаді на копійку прислужити,
Але урвати у неї — на п'ятак...

Та право нам дано, і ми у змозі
Прибрati із дороги це сміття —
Усе, що заважає на дорозі,
Йде на смітник! Такий закон життя!..

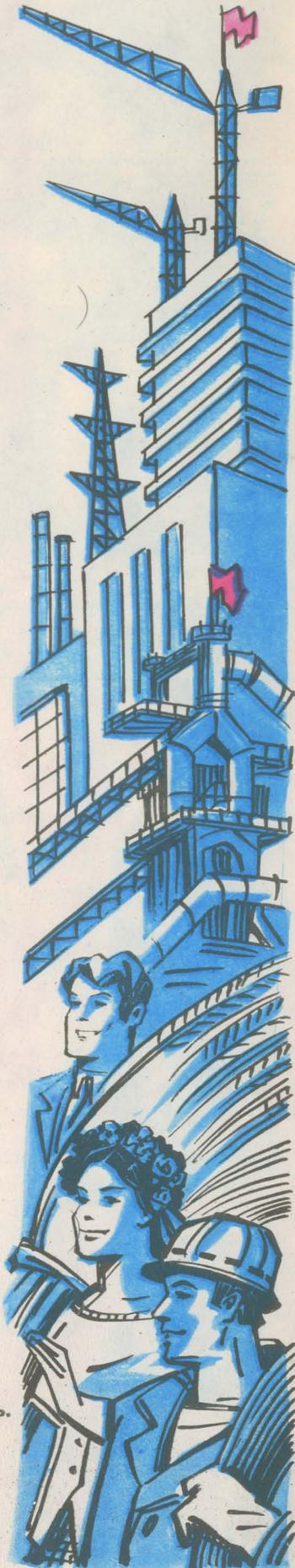
Майбутнє наше — то лише наша справа,
Лиш наших рук і совісті, і ума,
Кивати на когось — ми не маєм права.
Та і кивати на кого нам — нема.

Тож треба твердо взяти собі до тями:
Краса, достаток нашої землі —
Усе залежить лише од нас із вами!
Усе! — і зокрема, і взагалі!..

Життя іде... Такий закон природи.
Міняється усе, усе тече,
На вищий свій щабель нестримно сходить.
І ми цей факт вітаєм гаряче!

Бо він — також в основі, у природі
Партійних наших планів і програм,
Щоб ми могли, з природою у згоді,
Все вище йти — у ногу із життям!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

ГЕРОЇЧНІ КРОКИ П'ЯТИРІЧОК

Художник В. ЗАВ'ЯЛОВ
Вірші О. ШКЛЯРИНСЬКОГО

Враги обескуражены,
враги потрясены
Реальной силой ленинских заветов:
Из нищей,
полуграмотной,
разрушенной страны
Держава поднялась —
СТРАНА СОВЕТОВ!

НА СТРАЖЕ МИРНОГО ТРУДА

Художник В. ДУВ'ЯГО
Вірші В. КАПРАЛОВОЙ

Вы не шутите, господа,
И лучше к нам не лезьте —
Защита мирного труда
У нас на первом месте.

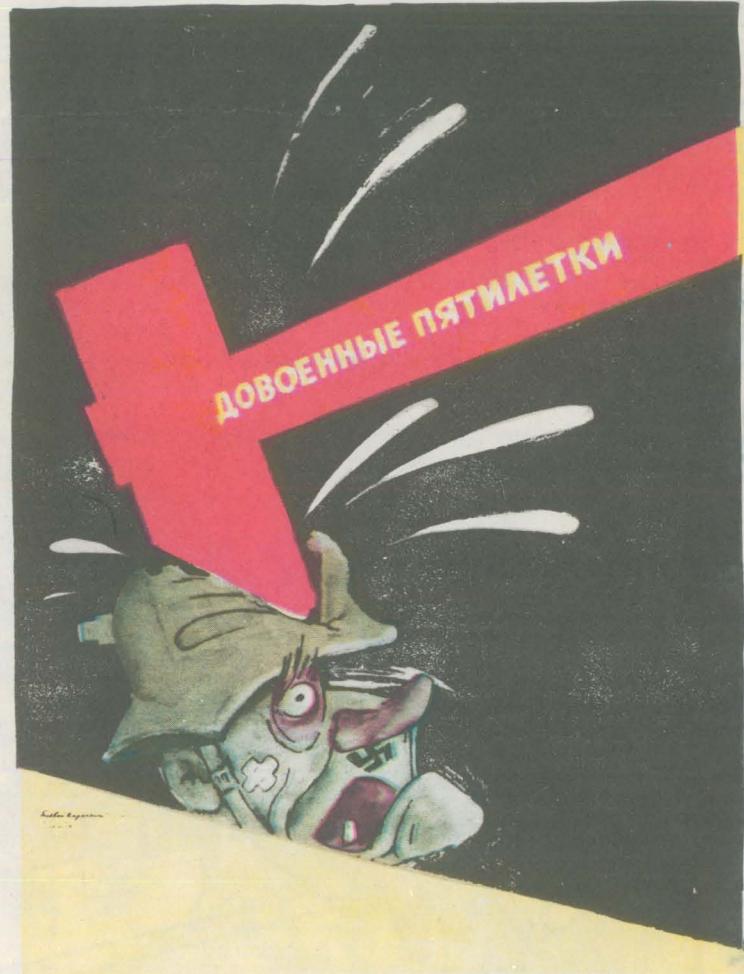
У цьому номері нашого журналу люб'язно дали згоду виступити наші давні друзі — художники славнозвісного ленінградського «Боевого карандаша». Щира їм подяка за це від усього серця українського «Перця».

Художник К. ВЛАДИМИРОВ
Вірші Б. ЛЕЗУНОВА

Враги не верили в грядущий наш прогресс,
Когда мы первые плотины поднимали.
В строю у нас сегодня сотни ГЭС,
И рядом с ними атомные встали.

Художник В. ГАЛЬБА
Вірші В. ШУМИЛІНА

Герои наших первых пятилеток
Вступили в грозный час с врагами в бой,
И сокрушил фашистов в битве этой
Непобедимый наш советский строй!

«Здійснити систему заходів по збільшенню тривалості життя і трудової активності людей, зміцненню здоров'я населення».

«Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року».

ХОР КОЛО БЮВЕТУ

Під час відпочинку люди звичайно співають. Отож співи на курорті не дивина. І все ж можна сміливо твердити, що Трускавець у цьому відношенні є місцем унікальним. На жодному курорті країни не бачив я (і не лише я), щоб люди постійно (вже багато років підряд) збиралися в одному й тому ж місці (біля центрального бювету — місце, де п'ють мінеральну воду) і стихійно, не маючи штатного художнього керівника (а може, саме завдяки цьому?), організовувались у стрункий хоровий колектив. Причому, співають люди цілком тверезі (напившись перед цим, можу присягнути, самої лише «Нафтусі»). Співають при абсолютноному аншлагу. Навколо повно слухачів, частина яких раз у раз переходить у хористи. З часом, зрозуміло, повністю змінюється склад виконавців. Але тут зміна «покоління» (на відміну від футбольних команд) проходить цілком безболісно. Змінюються дещо й репертуар, але співи лунають. Постійно!

Місцеві жителі розпізнають уже деяких ветеранів, котрі з року в рік стають заспівувачами хору. І не знати, кажуть, чого приїжджають: чи «Нафтусею» організм прополоскати, чи досхочу біля бювету наспіватися. А що? Співи теж свого роду лікування (хоч і не до кінця, можливо, досліджено спеціалістами). Про одну таку ентузіастку розповіли мені, що вона, приїхавши до Трускавця, просто з вокзалу почимчикувала до бювету, випила «Нафтусі», проспівала кілька пісень, а вже після цього пішла оформлятись у санаторій.

Уранці, перед сніданком, слухаєш «Ой, чорна я си чорна» і «Хто з любов'ю не знається, той горя не знає», в обід, бува, лунає «В той степі глухий за-амерзаль ямщик», а надвечір розлягається багатоголоса елегійна грузинська мелодія (слів, на жаль, не запам'ятав). Переконаний, що невдовзі тут, біля бювету, можна буде почути й голоси соловейків славнозвісної прибалтійської школи, і аматорів співу з Середньої Азії та інших. Бо ж до Трускавця з'їжджаються діти різних народів.

Коли я був тут, то у санаторії «Весна», приміром, лікувався і відпочивав учасник Вітчизняної

війни пенсіонер із Туркменії Анналі Мелаєв, паспортиста з Ташкента Факанабат Хакназарова, медсестри з Алма-Ати Ханум Садикова. У санаторії «Дніпро», котрій зовні нагадує модерний океанський лайнер, зустрів я працівницю ветлікарні з Латвії Алму Апініс, директора азербайджанського радгоспу «Ордібади» Мозахіма Шукюр-огли Сулейманова, колгоспного інженера з Молдавії Габрила Талпе, таджицького колгоспника Абдураззака Бабаєва, радгоспного механізатора з Литви Антанаса Будкевічюса, ереванського шофера Ардівана Маркосіяна. А в одному з найстаріших санаторіїв — у «Каштані» — мав нагоду познайомитися з кандидатом хімічних наук із Свердловська росянкою Вірою Лундиною та начальником залізничної станції Луцьк українцем Григорієм Мисковцем.

Поговориш із кожним — і не треба вже дивитися телепередачу «Клуб кіноподорожей». Бо ж (і так бува!) краще кілька разів почути, ніж лише один раз побачити.

Та не самими хоровими співами унікальний Трускавець. І навіть не самою чудодійною «Нафтусею», котра гарно нищить пісок і каміння (той пісок і те каміння, котрі заводяться в нирках і псують нам нашу хорошу жовч, через що інколи роблять нас людьми жовчними). Курорт унікальний ще й своєю широкою розбудовою.

Не так давно було відзначено 150-річчя Трускавця як курорту. Тобто: про цілющи якості «Нафтусі» та деяких інших мінеральних джерел другого рангу дізналися ще півтора сторіччя тому. Тоді кілька магнатів збудували тут вілли для себе і для здані грошовитим піднаймачам, і іздили собі міжновладці бавитися «на воді». Вони тоді, між іншим, хоч і гроші мали, але коло бювету не співали. А Бенедью Синиця і Сень Басараб, котрі працювали буквально поряд, у Бориславі, — вони не те що лікуватися, а пройти мимо них особняків не наважувались. Отакий-то був тоді курорт.

Та що вже старе згадувати. Скажемо краще, як змінився курорт, коли він набув свого справжнього, нашого, радянського значення цього слова, тобто коли став всенародною здравницею.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Скажіть, будь ласка, вам ніхто не приносив почутия тумору?

Не будемо зупинятися на тому, що Трускавець за післявоєнні роки перетворився з селища на місто, постійне населення його зросло вп'ятеро з гаком. І постійно перебувають тут тисячі й тисячі лише так званих організованих відпочиваючих. А ще ж є дosta й тих, хто п'є «Нафтусю», як кажуть, неорганізовано.

Поговоримо про зміни, що відбулися тут за останні п'ять років.

Кожний новоприбулий одразу звертає увагу на санаторний комплекс ВЦРГС. Він складається з чотирьох висотних санаторіїв на тисячу місць кожний. Санаторії — немов дорогоцінні камені: «Алмаз», «Криштал», «Рубін». Четвертий, «Бурштин», буде введено в дію у новій п'ятирічці. І ще там, у комплексі, зведено новий модерний бювет на 15 тисяч відвідувань, поліклініку, водолікарню. Там же, в нагірній частині міста, з'явиться ще один міський Будинок культури з величним концертним залом і торговельним центром.

Це щодо профспілкового комплексу. А позаду у новій п'ятирічці буде завершено будівництво санаторіїв Міністерства сільського господарства, Міністерства важкого машинобудування, санаторію «Молдова», санаторію для інвалідів Великої Вітчизняної війни. І ряд інших. До речі, інваліди і учасники Вітчизняної війни вже й раніше мали пільги в одержанні курсів із житлом у готелі. Проте місць для них виділялось недостатньо. Треба виділяти більше. А щоб більше виділяти, треба їх більше мати. А щоб більше мати, треба, мабуть, більше будувати готелів. У новій п'ятирічці заплановано спорудити готель на чотириста з гаком місць, де поселятимуть «курсівочників». Але це ще проблеми до кінця не вирішить. Готелі треба мати більше.

А взагалі плани будівництва у Трускавці вражають і надихають. І мимохіт спада на думку, що варто таки нарешті створити спеціалізований трест «Курортбуд». Він міг би будувати санаторії, оздоблені так гарно, як пансіонат «Південний», як санаторії «Прикарпаття», «Шахтар» (при відповідному фінансуванні, ясна річ). Саме такий трест міг би зайнятися й будівництвом автокемпінгу (бо, як з'ясувалося, чимало хворих на нирки останнім часом обзавелися автомашинами і ними їдуть до Трускавця), і вже запланованого критого плавального басейну (бо ті ж таки хворі воліють не втрачати за час лікування розряду з плавання), і ще не запланованого міського стадіону (де курортники могли б без відриву від лікування готовитися до здачі норм ГПО), і ще багато чого іншого міг би збудувати спеціалізований трест — запланованого і ще не запланованого, такого, що зробить Трускавець іще унікальнішим.

А втім, навіщо йому бути найунікальнішим?

Він є і хоче бути звичайним сучасним радянським курортом.

От лише хіба співи коло бювету...

Так це ж і іншим курортам не заказано.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

НЕБИЛИЦІ

— Преміювати б варт Івана,
Мені ж, як чесно, то — догана.
* * *

Дружина чоловіка лає:
— Він зайві гроши заробляє.
* * *

— Квартиру? Ні! Адже мені
З коханим рай і в курені.
* * *

Шеф так підлеглого любив,
Що все за нього сам робив.
* * *

— П'ятірку? Ні! — студент поблід,
Мені поставить трійку слід!
* * *

— Мені, — відрубувала всім,
Не тридцять п'ять, а сорок сім!
* * *

В пивній не брав до пива раків.
— Набридли! — аж скривився Яків.
* * *

— Мені на вищу йти посаду?
Не заслужив! На нижчу сяду.
* * *

Підлеглий провинився, а зав
Усю вину на себе взяв.
* * *

— Цю роль — та іншому б артисту:
Не вистачить у мене хисту.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мамаївці (нинішні Новосілки) — це село. Недалеко від Чернівців. На Північній Буковині. Чудове село. Багате село. І людьми, і красою, і врожаями, і талантами.

Візьміть, приміром, новосілчанина Дениса Івановича Стасюка, Героя Соціалістичної Праці, голову колгоспу. Звичайний начебто собі чоловік. А слухаєш його — дух захоплює. Таке мислення! Такі знання! Тут вам і педагог, і економіст, і господарник, і соціолог. Дивлюся на нього і так мені й корить... Ну, аж з язика звисає:

— Денисе Івановичу, і все ви ото самі? А колись же поміщик Зінгер запевняв і переконував: «Мужик без пана, що віз без дишла».

Денис Іванович лукаво-лагідно посміхається, а тоді каже:

— Не сам!

— От бачите, — ніби радію я. — Я ж відчував. Із ким же?

— Вам поіменно?

— Поіменно, — кажу, — поіменно.

— Тоді пишіть: телятиці Марія Паскар, Лідія Носовкіна, долярки Півонія Лагодин, Медорія Демчук, механізатори Степан Товстовський, Дмитро Подільчук, ланкові Дудчак Марія, Торанчук Сідонія, Григорашук Рахіля...

— Стоп... — перебиваю. — Тисячу вибачень, Денисе Івановичу. Це ж яка Рахіля Григорашук? Чи не ота, що уже кілька років на пенсії? Чи не ота, про яку канадський турист Еларій Прокіп у книжечці «На землі моїх предків» писав... Дозвольте процитувати:

«На прикладі колгоспу імені Леніна, що знаходиться недалеко від Чернівців, добре видно, як розумно і економно тут господарюють... Колектив сільського господарства змінив долю людей. Ілюстрацією цього може слугувати доля видатної 60-річної жінки Рахілі Григорашук, Героя Соціалістичної Праці, нині пенсіонерки...

Ті було біля чотирьох років, коли батько у важких пошуках за шматком хліба ємігрував до Канади. Там на запізнниці помер. Виходу в сім'ї Григорашуків іншого не було, як видати 14-річну Рахілю заміж...»

«На основі піднесення економіки, підвищення ефективності суспільного виробництва забезпечити дальнє зростання народного добробуту, розвиток соціалістичного способу життя, всієї системи суспільних відносин».

«Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року».

Ї на оновленій Землі...

— Невже це про неї? — уточнюю.

— Про неї. Так, Рахіля Юріївна уже кілька років на пенсії, але вона працює. Ланкова бригади пенсіонерів, співає в хорі-ланці.

А візьміть Ілю Клевчука, члена колишнього підпільного Центрального Комітету Компартиї Буковини.

— Хочемо до матері — до України Радянської! Підемо з Україною більшовиків! Ми за Леніна! — проголосив він у Чернівцях у 1918 році.

Ілю Клевчука за ці слова закатали румунські бояри. Але слова його були мовлені, зерно посіяно. І коли ви іхатимете з Чернівців чи на Чернівці гарним асфальтовим гостинцем, що пересікає навпіл Новосілку, зверніть кілька метрів убік. Зупиніться, схиліть голову в шанобі перед пам'ятником волелюбному борцю за свободу свого краю — Іллі Клевчуку.

Схиліть голову і підніміть її. Оглянеться навколо. Якщо ви, наприклад, людина вже в літах і колись приїздили у старі Мамаївці, то тепер, за Радянської влади, не пізнаєте їх!

По-перше, стріх уже нема. І давно. По-друге, болота і калюж тек нема. Є тут життя. Нове життя. Нова, радянська біографія села. Новосілківська біографія. З новими законочками. З новими порядками. З новими людьми. Работящими людьми,

талановитими людьми. І все це, уявіть собі, без поміщика Зінгера. Колишні буковинські мужики та їхні діти стали господарями своєї долі. Живуть, газдують і відпочивають. Посміхаються, співають пісні, ходять до школ. Не до чужих — до своїх. Рідних. Звичайні і музичні (у Новосілках і така є). Хліба не просить, не шукають. Але прохачі, ніде правди діти, є.

— І чимало, — посміхається Денис Іванович. — Ось тут на порозі кабінету, бува, стануть і ледь не плачуть: «Денисе Івановичу, хочу мотоцикл... Денисе Івановичу, хочу автомобіль... Денисе Івановичу...» Ну просто спаси нема! Але ви, здається, не про че питали. Як ми без поміщика Зінгера газдуємо? А ви ліпше Захарія Дмитровича Глухонюка запитайте! Нашого таки новосілчанина. Близько двадцяти років голловував у сусідньому селі. Теж Герой Соціалістичної Праці...

Ще один колишній бідак і ще один нинішній Герой — Василь Петрович Григорашук 19 років газдував у Новосілках. І теж справлявся — і як голова колгоспу, і як господар своєї власної долі. І теж, уявіть собі, без поміщика Зінгера.

А візьміть, для прикладу, новосілчанина Корнія Товстюка — лауреата Державної премії УРСР у галузі науки і техніки. Це ж він пред-

ставляв науку Радянської держави на міжнародній нараді вчених фізиків у галузі напівпровідників, організований ЮНЕСКО у Парижі.

А наукові праці доктора фізико-математичних наук Юрія Подільчука з інституту імені Патона. А заслужений художник республіки Володимир Кокоянчук, кандидати наук О. Глібка, В. Кудринський, З. Товстюк, І. Лук'янюк.. А тепер візьміть учителів, лікарів, офіцерів, агрономів, зоотехніків, директорів, голів. І все це — новосілчани. І все це самі. Самі керують. Самі учать. Самі учаться. Самі відкривають. Усе самі. Без поміщика Зінгера.

І все це люди з тих самісінських Мамаївців, де сорок років тому була одна лише молотарка на 15 дворів і один плуг. А тепер на полях колгоспу імені Леніна ціла армада потужних тракторів, комбайнів, автомобілів (вантажних), близько двохсот автомобілів власних.

За панування Зінгера письменників людей у Мамаївцях було.. якіт наплакав. А за Радянської влади? Вам потрібні цифри? Будь ласка. 256 мають вищу освіту, 1015 — середню. Якщо в ті чорні роки на Північній Буковині не стало жодної української школи, то на сьогодні в самих лише Новосілках дві українські школи — середня і восьмирічна, одна музична школа, одна, як пишуть у протоколах, дитяча установа, два фельдшерсько-акушерські пункти, 5 бібліотек, стоматологічний кабінет, профілакторій, 13 торговельних точок. І плюс електрифікація, газифікація, радіофікація...

Не кажучи вже про ощадкаси, де кожний третій новосілчанин — вкладник. Але й це ще не все. У селі є чудовий стадіон, у селі — цікавий музей, у селі — Будинок культури. У селі — насіннєва станція, побуткомбінат, птахофабрика і теплично-овочевий комбінат, який щороку даватиме понад 1840 тонн помідорів та огірків.

Отож залишається тільки перефразувати слова поета:

Не ті тепер Мамаївці...

І від себе додати:

І люди не ті...

Олег ЧОРНОГУЗ.

Чернівецька область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ДІДЕР

ГУМОРЕСКА

Еркін вдало почав дистанцію. Вирвавшись на старті, легко обійшов суперника. Хороший початок — запорука успіху. Цей афоризм був його життєвим кредо. І ще спринтер не любив, коли йому дихали в потилицю. В такій ситуації він почувався непевно, втрачав багато моральних сил, які були так потрібні для перемоги. Лише відірвавшись від супротивника на значну відстань, почував себе в безпеці.

Біг з перешкодами був його улюбленим видом спорту. Але перемоги ніколи не давалися легко. Ось і зараз відчув, що не в найкращій формі. Вже стугоюло у скронях, серце рвалося з грудей. А темп — високий! «Тільки б не зійті з дистанції, тільки б витримати це перевантаження, — гарячковито билася думка. — Ще ривок!.. Ще...».

Десь за дев'ятою перешкодою відчув полегкість. Сил мовби подвоїлось. Прийшло друге дихання.

До фінішу залишалося якихось сто метрів. Озирнувся. Суперник відстав, але в тому ж темпі долав відстань. Ні, він не претендував у склад збірної олімпійської, хотів лише перемоги.

Еркін ще наддав сил. Стрибав через перешкоди, мов кенгуру. Останні метри доріжки рябіли в очах.

На фініші пригнувся — і відчайдушним стрибком кинувся у лаз мури. З сумкою, наповненою ковбасними виробами, залишив позад себе територію м'ясокомбінату. Сьогодні він знову став лідером у двобої з майстром зміни.

Іван ТОКАРЧУК.

Дорогі діточки.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

Народ радянський впевнено крокує вперед і зустрічає ХХVI з'їзд КПРС новими трудовими звершеннами. Народ достроково здає об'єкти: нові заводи, фабрики, нафтопроводи, греблі, житлові масиви.

Ми, фейлетоністи, маємо справу із суб'єктами. З тими суб'єктами, котрі заважають вчасно і доброкісно здавати об'єкти. Суб'єктів цих у перечанському «табелі про ранги» не так, щоб багато за асортиментом, але, на превеликий жаль, вистачає за валом. Вони плутаються під ногами, нерентабельним вантажем повисають на трудових руках,никають в нашому житті, як собаки в сливках, заважаючи, кожен у міру своїх нечистих склонів, рухаються вперед.

З ними треба боротися. І з ними борються. Всіма наявними засобами. Від дошкульного слова на зборах чи у фейлетоні до відповідних статей карного кодексу включно. З ними борються, а їх не вбуває. І настав час взяти їх за петельки та трусонути так, щоб ластовиння з носів обсипалось.

З кого почати? З ледаря? Слів немає — проти личина. Що вб'єш, те й віддеш. З випивохи? І цей тип не цукор. На приязнь нашу та симпатію йому розраховувати не доводиться. З прогульника? Він, гемонський, у трудовому процесі — гиря на ногах, пута на руках.

З дармойдом? З нього, товариши, мабуть, з нього, бо він за шкідливістю своєю і соціальною небезпечною стоїть не на останньому місці серед згаданих суб'єктів. Це про нього народна мудрість сказала: «Дешевше поховати, ніж прохарчувати». Мудрість, що ж — було б сказано, а він, сатана, «ховатися» в сиру землю не спішить, він любить харчуватися. До того ж, харчувається калорійно, смачно, поживно і, в обов'язковому порядку — надармовщину.

Звідки він береться, дармойд, дармойд густо-

«Необхідно здійснити додаткові заходи по боротьбі з порушниками трудової дисципліни, п'яніцями, хуліганами, дармойдами, з тими, хто прагне наживатися за рахунок нашого суспільства. Треба нагадувати тим, кому слід, основоположний принцип соціалізму — «хто не працює, той не йде».

[З виступу члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК Компартії України товариша В. В. ЩЕРБИЦЬКОГО на Дніпропетровській обласній партійній конференції.]

СУБ'ЄКТ-

саїтичний об'єкт номер один

псовий, «кришталево-чистий», без домішок, дармойд, що навіть не визнає за потрібне маскуватися під трудягу, дармойд, що ніколи не мав трудової книжки, не збирається її мати і навіть пишиться цим, дармойд, що не заробив жодної копійки чесною працею, а, між тим, жере в три горла. Не перевелися ще бажаючі мимрити, коли мова заходить про дармойдство, про «пережитки минулого», про «родимі плями капіталізму» і т. д. Давайте будемо справедливими. Давайте придивимось уважніше і дійдемо висновку, що коли в цілому «пережитки минулого», «родимі плями капіталізму» багато чому винні, то в кожному конкретному випадку сьогоднішній дармойд ніщо інше, як продукт нашого ліберального ставлення до цих суб'єктів, слиняного псевдогуманізму і тієї діяльності окремих громадян, яка сформульована в рядках відомої байки: «где надо власті употребить, он только хлопает ушами». Схема формації дармойда проста: «Ми колись бідували, статків не знали, так хай наші діти...» Або: «Воно ще мале, ще нарібиться». При тому не береться до уваги той біологічний факт, що кожна велика брудна свиня була колись маленьким рожевим поросятком.

Сьогодні воно «мале», не може помити після себе тарілку, хай мама чи бабуся, а завтра у нього сіються вуса, воно вже таке «мале», що батькові штани на нього малі, але хай на його штани заробляє батько. «Мале» ще погуляє. Потім одружується. Сідає на шию тестевій тещі, за сумісництвом сидячи на ший тата й мами, а коли вони повмирають, перелазить на шию дружини. Дружині набридне, — скине, розлучиться.. Не біда, на його вік наречених вистачить, знайде другу, третю, бажано таку, щоб працювала в сфері торгівлі чи громадського харчування. І так до... пенсії. Що, немає з чого пенсії нараховувати, бо трудового стажу не набереться не те що двадцять п'ять років, а й двадцять п'ять днів? А діти? Діти — від мінімуму двох, а то й чотирьох дружин. Тепер вони вросли, працюють (хвалити бога, не вдалися в тата, з них через суд можна злупити аліменти і жити далі, палець об палець не вдаряючи). Мало таких паразитів, що живуть з дитячих аліментів, обирають дітей, на виховання яких свого часу не затратили жодної копійки і жодної хвилини, мало? А ви попитайте у юристів, вони вам розкажуть.

Якесь дивне розбещення відбувається на всіх етапах, починаючи із сім'ї, дитсадка, школи, інституту, трудового колективу, коли дармойда, вряди-годи, на день-два вдається туди затягнути. Безнадійного ледаря, неробу, потенційного дармойда чомусь опікають, шефствують над ним, допомагають йому всі — буквально всі намагаються знайти йому заняття для душі. Він видрючується, чинить шалений опір, але нікому з опікунів в голову не приде звинуватити в цьому його самого. Ні! Винні довкола нього всі, аж до няні, що висаджувала його в дитсадку на горщечок, тільки він не винен. Йому, бачте, не змогли знайти заняття для душі! А чи є в нього взагалі та душа, ніхто собі так і не завдає клопоту над тим задуматись. У нього є шлунок. Це — безперечно. Шлунок, який з особливою насолодою перетравлює дармовий харч. Так вже він хитро влаштований, цей шлунок, така вже в нього фізіологія — давай дармовий харч! Дармойд жиє, жиє і попльовує в обличчя тим, хто так і не зміг знайти йому заняття «для душі». Але ж чому інтереси цілого суспільства повинні приноситись в жертву чиємусь шлункові без душі? Чому існує клімат, при якому дармойд може аж до сивого волосся черпати гущу з громадського казана, не викинувши туди і рисочки? Про економічний ефект такого феномена говорилося вище. Скажемо про ефект моральний, соціальний. Дармойд небезпечніший скаженої собаки, бо він казиться від жиру і, рано чи пізно, в більшості випадків стає карним злочинцем. Але це півбіди. Скажена собака вкусить одного-двох, ім зроблять щеплення, нейтралізують вірус, врятують від смерті. Дармойд кусає десятки людей навколо себе, особливо молодь, дітей, а вакцини від вірусу дармойдства немає, щеплення не зробиш. І дармойд отрує молоді душі, розбещує їх, розтліває, вчить дітей і підлітків пиячити, грati в карти, ба й красти, а най-

головніше — дивитися на будь-яку роботу як на заняття не гідне «справжнього» мужчини. Легкодухі, інертні дуже швидко стають на його додріжку. У них живий приклад перед очима — дядя нічого не робить, гуляє, розважається, обов'язків ніяких. Та вони йому й не потрібні, він сам, добровільно від них відмовився. І вже самим цим фактом вчинив страшний злочин: посягнув на священну суть людини — трудитися. Ось чому цей суб'єкт повинен стати сатиричним об'єктом номер один. Але фейлетон тут не панає, дармойд може його й не прочитати.

Є в нашему карному кодексі дуже (хай мені пробачить юриспруденція) такий не толерантний вислів: тендітна стаття, котра передбачає шість місяців позбавлення волі за злісне дармойдство. Ве-елика кара для дармойда — шість місяців на казенних харчах відсипатися на нарах. Проте й цей меч Немезіди іржаві в піхвах. Чи часто притягається дармойд до судової відповідальності? Хто чув про такий випадок? Я, особисто, не чув. А між тим, «власть употребить» пора, ой як пора...

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

старший бухгалтер подібний експеримент повторив. Про ці та інші зловживання на станції стало відомо Міністерству сільського господарства УРСР. І приїхала звідти на станцію головний бухгалтер головного управління рибництва Сахно Г. Ю. Побула на станції, склала акта, від якого за кілометр відгонило «липою» і окозамілюванням, та й поїхала собі. А от у міністерстві, як це не дивно, такому актові повірили. Про отаку досить непривабливу історію розповідалося у фейлетоні «Уланівські «перетворювачі», опублікованому у № 22 журналу за 1980 рік.

Заступник міністра сільського господарства УРСР А. М. Окопний повідомив редакцію, що міністерство розглянуло фейлетон і критику визнalo правильною. За недбале ставлення до службових обов'язків та фальсифікацію документів Мисевського О. Т. з посади старшого бухгалтера звільнено. Директору станції Янковському П. Ф. оголошено сувору догану. Що ж до Сахно Г. Ю., то вона нині вже теж не працює головним бухгалтером головного управління рибництва.

Міністерство вживає необхідних заходів до поліпшення роботи Уланівської станції.

«Значно поліпшити побутове обслуговування населення... Підвищити якість виконання замовлень і культуру обслуговування».

«Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року».

ЗАГАЛОМ І ЗОКРЕМА

Уявляєте, як гарно жилося б деяким товаришам-керівникам, якби з них питали лише «взагалі» і не пітили «зокрема»? Не життя було б, а, як казав один літературний персонаж, «сплошное удовольствіе». Ну, от візьмемо хоча б керівників Вороніловградського обласного управління побутового обслуговування населення. Головний інженер управління Емма Степанівна Ляшенко почала розмову саме з узагальненем.

— Найбільш узагальнюючим показником, що характеризує кінцеві результати діяльності підприємств нашої системи, є показник об'єму реалізації побутових послуг на одного жителя. А він за дев'ять місяців 1980 року становив 16 крб. 14 коп. і збільшився порівняно з відповідним періодом 1979 року на 41 коп.

Невже не зрозуміло, що має місце неабиякий прогрес? Тут би й за-

крити кореспондентів свого записника, подякувати за увагу і, такби мовити, — до наступної зустрічі. Так ні. Розкажіть про це, розясніть оте... Ще й скаргами цікавляться...

— Бувають скарги, — каже Емма Степанівна. — Але реагування на них, якщо без зайвої скромності, у нас на висоті. Тут ми себе навіть дещо перестраховуємо.

— ???

— Ми настільки серйозно ставимо до скарг, що розглядаємо їх протягом десяти днів. Хоч, як відомо, загальноприйнятий строк — один місяць.

І Емма Степанівна люб'язно пропонує відповідну папку. В ній акуратно підшито, в ідеальному хронологічному порядку розміщено безліч папірців. Ця скарга закрита, ця закрита. І скарга громадяніна Соболя О. Д. з села Верхня Дуванка

Сватівського району теж закрита. В ній говориться про зволікання з ремонтом холодильника «Донбас-8». Відповідь, що її дало управління, свідчить про те, що холодильник відремонтовано, а винних покарано. Ну що ж, думаю собі, буду у Сватівському районі — поцікавлюся, як працює холодильник громадяніна Соболя.

Побував я у селі Верхня Дуванка. Зустрівся зі скаржником. Переконався, що справді холодильник його відремонтовано. Тільки ж ремонтувалася його не служба Емми Степанівни, а місцевий умілець!!! Представник же служби побуту з'явився на квартирі громадяніна Соболя аж через півроку після здачі агрегата в ремонт — з'явився для того, щоб узяти підтвердження: відремонтовано. А ким — нехай здогадуються...

Випало побувати ще в одного

скаржника — громадянки Новиковії О. І. з селища Фрунзе Слав'яносербського району. Свій холодильник «Апшерон» вона одвезла на ремонт в м. Кіровськ ще на початку 1980 року.

— Ну, покажіть ваш «Апшерон». Задоволені ремонтом?

— Ви що, приїхали спеціально з Києва, щоб поглувати? З мене досить знушань місцевих ремонтників. Нема мого холодильника!

— Тобто я? Я ж власними очима бачив відповідь, яку вам надіслали з облуправління. Там чорним по білому написано: холодильник відремонтовано.

— Совіті в них немає, якщо пишуть таке. Я позавчора була в майстерні. Холодильника ніхто й не думає ремонтувати. Ще й пригрозили, що, коли не заберу своє барахло, то викинуть геть. Грубощів наслухалася там — гідко згадувати...

Оце вам «загалом» і «зокрема». Серед отого «зокрема», при згадці про котре деяких побутовців кидася в холодний піт, — мізерна кількість виконаних послуг по хімчистці (проти запланованої), індивідуальному пошищенню одягу, взуття, виготовленню меблів. Це, крім того, лазні, що їх опікають райпобуткомбінати і які, себто лазні, або ж на замках, як приміром у селі Містки Сватівського району, або ж працюють з хронічними перебоями. Це сільські комплексно-приймальні пункти, що їх не збудовано у Сватівському, Краснодонському, Старобільському, Троїцькому та інших районах, хоч таке будівництво було передбачене постановою бюро обкому партії та облвиконкому ще в 1976 році.

Отакі вони, діла. Загалом і зокрема.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

ЗАРУБКА

ГУМОРЕСКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ну, от тепер вчителі не будуть скаржитись на те, що йому в одне вухо влітає, а в друге вилітає.

Збираючись у ліс по гриби, Степан Онуфрійович Давискиба запах за широкий пояс штанів невеличку сокиру.

— Тату, а навіщо сокира? — запитав його шестирічний син Гриня, коли вони уже вийшли з хати, промінули свій садок з акуратно побіленими стовбурами яблунь та груш і зачинили за собою хвіртку. — Хіба ми будемо рубати гриби?

— Ге-ге, таке скажеш! — відгукнувся Давискиба, відчиняючи дверця «Жигулів». — Сокира, братику ти мій, потрібна для того, щоб не заблукати в лісі.

— Шоб не заблукати? — здивувався Гриня. — То, виходить, це сокира-компас? А де ж у неї стрілки?

— Ге-ге-ре! — знову розсміявся Степан Онуфрійович і вівімкнув мотор. — Стрілки у сокири, братику ти мій, на лезі. Чим гостріше лезо, тим точніше воно показує шлях. От зараз побачиш...

Від містечка до лісу було кілометрів із десять. Гриня, якого батько уперше взяла із собою по гриби, підстрибував на м'якому автомобільному сидінні й захоплено повискував.

На узлісся Давискиба загнав машину в зарості ліщини, дістав із баగажника два кошики, один із них вручив синові, у вільну руку взяв сокиру й скомандував:

— Уперед, Гриню!

— Уперед! — закричав Гриня й чимдуж рвонув у жовто-червону осінню ґущавину.

— Гей, братику, не поспішай! — зупинив його Давискиба. — Треба ж, нашим компасом шлях відмітити.

Зайнтригований Гриня тут же повернув назад.

— Як, як відмітити?

— А ось так, — сказав Давискиба й хвацько загнав сокиру в стовбур найближчого дерева. Потім висмикнув її і ще кілька разів хриснув у теж саме місце. За кільканадцять секунд на стовбурі з'явилася глибока і рівна зарубка.

Гриня, розкривши рота, ошелешено спостерігав за батьковими маніпуляціями.

— Дереву ж боляче, тату! — пропищав він голосом ще тоншим, ніж звичайно.

— Тю, дурний, — мовив Степан Онуфрійович і закривав угілля лісу. — Хто це тобі таке на-вигадував?

— Ганна Василівна у дитсадку, — ображено заявив Гриня, вистрибом поспішаючи за Давискибо. — Вона завжди каже, що дерева живі і відчувають.

— Ге-ге! — відреагував Степан Онуфрійович.

— Що вона там розуміє, твоя Ганна Василівна! Дерево — воно і є дерево, затям, братику ти мій. Я цих зарубок за своє життя тисячу настив, і нічого. Ліс не поменшало.

Він зупинився, розмахнувся і майстерно вибив на молодому дубку ще одну познаку.

— Не сумуй, Гриню! — підбадьорив Давискиба сина. — Лісу на наш із тобою вік вистачить. Он дивись, скільки цього добра навколо. Рубай і не думай! На мінін і створи, братику ти мій...

І Степан Онуфрійович рушив далі, час від часу зупиняючись і вгрівачись сокирою в дерево на своєму гримбону маршруті...

...Наступного ранку Давискиба прокинувся пізно. Дружина маринувала на кухні боровички, оленяни та маслюки, і звідти били в ніздрі гострі апетитні пахощі.

— Уперед, Гриню!

— Уперед! — закричав Гриня й чимдуж рвонув у жовто-червону осінню ґущавину.

— Гей, братику, не поспішай! — зупинив його Давискиба.

— Треба ж, нашим компасом шлях відмітити.

Зайнтригований Гриня тут же повернув назад.

— Як, як відмітити?

Степан Онуфрійович потягнувся у ліжку, по-зіхнув і заклик із розкритим ротом: за вікном, у садку, він почув лунки удари сокири і різного-голосий дитячий гамір.

Мало не пробив голову двері, Степан Онуфрійович розжареним метеором вилетів у двері.

Оточений гуртом приятелів, шестиричний Гриня діловито тюкав сокирою по стовбуру найплодоноснішої з Давискиних груш. На доброму десятку дерев у саду єхідними посмішками зяяли неокорінні зарубки.

— Ти що ж це, іроде, наробив?! — страшним голосом звалов Степан Онуфрійович, кидаючись у гущу юного покоління і видираючи з Гринінх рук сокиру. — Ге... ге... геть звідси зараз же, не-гіднику! Марія, Марія!

На ганок із алюмінієвою мискою в руках вибігла дружина. Побачивши понівечені дереви, вона випустила миску і сплеснула долонями. Миска покотилася по доріжці й лягла коло ніг Давискиби. Він спересердя люто підівів її босою правицею, миска із свистом злетіла в повітря і врізалася у «Жигулі», які стояли біля хати під на-вісом. На лівому крилі машини з'явилася зарубка, теж на диво схожа на єхідну посмішку.

Давискиба заревів, побіг до машини і подолом сорочки став із неймовірною швидкістю розтирати зарубку, мовби сподіваючись, що від тертя вона щезне. Потім у стані цілковитої прострації кинувся до найплодоноснішої груші й заходився ніжно гладити її стовбур.

Дітлахи, наче напохані горобці, фуркнули на вулицю і звідти зирили крізь шпарини у паркані блискучими очима.

Малий Гриня підійшов до батька, посопів ногом і розсудливо мовив:

— Не переживай, тату. На наш вік цього добра вистачить.

— І додав:

— Братику ти мій...

Володимир ЧЕПІГА.

— Мій Віталік дуже любить тварин.

КОХАННЯ ГУДЗИК

ГУМОРЕСКА

— Ти кохаєш мене? — спітала я у свого Олександра на другий день після весілля.

— Дуже кохаю, — відповів він і додав, — але в мене відрівався гудзик від манжета. Пришай, будь ласка.

Я сіла й пришила йому гудзика.

— Як я тобі подобаєшся? — запітала якось я, з явившись перед чоловіком у новій бархатній сукні, що зшила спеціально для новорічного балу.

— Дуже подобаєшся, — відповів він. — До речі, у мене відрівався гудзик від комірця. Пришай, якщо тобі це не важко.

Я сіла й пришила йому гудзика.

— Тобі хороше зі мною? — пригорнулася до нього увічнера я, повертаючись з театру додому тихо темною вуличкою.

— Дуже хороше, — відповів Олександр. — Дивись...

Я підняла очі, щоб побачити зорі,

про які, він мені завжди говорив до одруження. Але він перебив.

— Дивись, у мене знову відрівався гудзик. Цього разу від плаща. Обов'язково приший, коли прийде до дому.

Додому добрались мовчки. Я сіла й пришила йому гудзика.

— Візьми свій плащ, — ображено сказала я. — Він тобі дорожчий за мене.

— Не зрозумів, — спокійно мовив Олександр.

«Впливуло, здається», зраділа я. — Пробач, я справді був неуважний до тебе, — продовжив лагідно він. — Але від нині обіцяю, що з цим покінчено раз і назавжди. Я дуже тебе кохаю.

У мене від хвилювання залівся серце, і слізози щастя навернулися на очі.

Все ж таки, мій Олександр чудовий, і як я могла добрікати йому цими нещасними гудзиками? Він, бідний, мабуть, промучився цілу ніч. Даремно я образила його вчора. Ніколи собі цього не прошучу.

— Я дуже тебе кохаю, — пригорнув Олександр мене до грудей. — Але вібах, будь ласка, у мене знову відрівався гудзик. Цього разу від піджака. Пришай. Дуже тебе прошу.

Я зіткнула сіла пришивати йому чорговий гудзик.

— О. ХУРГІН.

м. Дніпропетровськ.

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

• Один залишає підприємство, бо не може одержати від нього квартиру, інший — бо вже одержав її.

• Поки начальник привчав його до поряку, сам привчався до валідолу.

• Всі свої службові обов'язки до-віврів виконував іншим. І тільки зарплату одержував сам.

• Якщо людина ніяк не може знайти собі роботу до душі, то слід подумати, що ж то за душа.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

• Можна бути молодим усе життя, якщо не дивитися у дзеркало.

• Стрес — це такий стан душі, ко-

ли бажання висловити обурення не збігається з можливістю.

• З усіх розділових знаків найта-

лановитіша — крапка.

• Кількість голів футбольістів.

Юрій РИБНИКОВ.

• Поки один раз відміряєш, інші сім разів відріжуєш.

• Якщо вас не влаштовує зарпла-

та, віддайте її дружині.

• І зелені критики вміють чорнити.

• Вегетаріанець, а скількох підлег-

лих з'їв!

Олег СЕІН.

ГЕОГРАФІЯ

I

ВОВЧИЙ АПЕТИТ

Уявіть собі таке: на уроці географії учитель просить учня показати на карті Атлантичний океан, а той учень обводить указкою не тільки Атлантичний, а чи й не все, зафарбоване у голубий колір,— Тихий, Індійський океан із Персидською затокою, а там прихоплює заодно ще й Середземне море... У класі, звичайно,— сміх... І ви, при всій своїй розважливості, теж, мабуть, не стрималися б од усмішки.

Та коли щось схоже відбувається не в школі і не з дітьми, а з дипломатами, державними діячами, генералами і навіть із титулованими ученими, то тут уже не до сміху...

Ну, скажете ви, таке уявіти не зовсім із руки, навіть коли про школу йдеться, хоч, щоправда, подібне в школі може бути. Але щоб із поважними дорослими дядями...

Ой, не поспішайте: у штаб-квартирі Північно-атлантичного блоку, який здебільшого іменують його стислою назвою НАТО, поняття Атлантичного океану витлумачують точнісінько так, як отої, не переобтяжений знаннями учень. Щоправда, у даному разі все пояснюється не браком елементарних географічних знань, а зовсім іншим.

Та перш ніж перейти до географії, киньмо погляд на історію. Порівняно недавно.

Коли у 1949 році той блок утворювався, його було офіційно найменовано так: «Організація договору країн Північної Атлантики». Наголосуємо: Північної Атлантики! Звідси й англійська абревіатура — НАТО. Та й у статуті блоку було записано, що сфера його дії географічно обмежується територією його членів у Європі й Північній Америці, а тими членами можуть бути країни, що омиваються водами північної Атлантики. Іще раз повторимо, як то кажуть, для повної ясності: Північної Атлантики. Що ж стосується самої акваторії океану, то в статуті НАТО записано, що йдеться про ту її частину, яка лежить на північ від тропіка Рака.

Ті, хто зафіксував у статуті нового блоку ці координати, напевне ж знали, де починається

та де кінчається Північна Атлантика і де тропік Рака проходить. Але, як по тому виявилося, для них одна справа — знати і записати, а зовсім інша — дотримуватися записаного. Отож небавом, нічоже сумнівно, приплюсували до того блоку Італію та Люксембург. Хоч Італія безпосереднього виходу в Атлантику не має, а про, так би мовити, сухопутний Люксембург взагалі й говорити нічого. Згодом долучили до компанії іще Й Грецію та Туреччину, хоч й школи, крім, мабуть, отого, на початку згаданого, знають, що ці країни аж ніяким робом не ліпляться до північної частини Атлантичного океану.

Уже тоді, наприкінці 40-х і на початку 50-х років, у штаб-квартирі НАТО об'явилися шарлатани від географії, які почали твердити, що саме поняття «Північна Атлантика» потребує «широкого розуміння». І заповзялися це поняття відповідно «розширювати», напускати туману на давно відомі, усталені географічні істини.

А далі — пішло-поїхало! Прикриваючи машкарою «захисту» так званих «життєвих інтересів» свій вовчий апетит до чужих благаств, свої справжні захланні інтереси, натовські «географи» виробляють із бідолашною географією таке, що в жодні ворота не лізе. От горезісний генераль-

ний секретар НАТО Йозеф Лунс просто собі взяв та вирік отаке географічне «одкровення»: «Не можна обмежувати поняття про Атлантику ніякими географічними межами. Всі райони світу, де ми маємо наші життєві інтереси, належать до Атлантичної сфери».

Від Лунса не відстас і верховний головнокомандувач об'єднаними збройними силами НАТО в Європі американський генерал Б. Роджерс.

— Хто це сказав, — бундючно запитує він, — що географічні поняття вічні й незмінні!

Як бачите, цей задерикуватий вояка уже зовсім стоїть за епохальні пертурбації у географії. А йдеться в даному випадку саме про те, як би раз і назавжди притиски до сфери Атлантики Персидську затоку та Індійський океан. Від цих генеральських викрутасів тхне нафтою. Близько-східно.

Географічні вправи «атлантистів» не знають жодних меж — ні географічних, ні здорового глазду. От є у Сполучених Штатах такий собі науковий журнал із досить довгою назвою — «Юнайтед Стейтс нейвл інститют просідінг», що в перекладі означає: «Наукові записи інституту військово-морського флоту США». Так от із нього дізнаємося, що «поняття «Атлантика» не можна обмежувати самим Атлантичним океаном». Чому! А тому, що, як розтлумачується в тому журналі, «відомо ж, що десь води цього океану зливаються-таки з водами Тихого та інших океанів».

Отак-то, кумасю!

Натовські «географи» явно не ладять із географією. Та й не тільки з нею: з історією, навіть зовсім недавньою, у них теж не все гаразд — начебто призабули вони, що були вже інші охочі до різних вправ із географічною картою, і робили це також із огляду на свої «життєві інтереси», які тоді називалися трохи інакше — «життєвим простором». Що з того вийшло і чим вони закінчили, світові добре відомо.

В. ЯКОВЕНКО.

Художник Ю. ТРУНЕВ
Вірші В. ХОЧИНСЬКОГО

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ПІСЛЯ ВЕСІЛЛЯ

Не встигли відгриміт весільні дні,
Як запитала жінка: — Слухай, Сево,
Признайся: ти женився на мені
Тому, що в мене «Волга» татусева?

Захочеш — в Крим чи на Кавказ
гайнеш,
Де кипарисів шум і хвиль зітхання...
Той наїжачився:

— Але ж... але ж
Ти забуваєш — є іще й кохання!

Воно — основа! В праці й боротьбі
Лише воно вінчає переможця!
Клянуся, що я женився б на тобі,
Якби ти навіть мала...

«Запорожця!»
Петро РЕБРО.

ПІВЕНЬ ПРО ОРЛА

— Що він під хмарами літає,
То це нічого ще не значить;
Від цього тільки-но втрачає:
Відтіль він проса не побачить.

Василь КРАВЧУК.

ОТАК ПРАЦЮЄ

Поки папери розкладе, як слід,
Вже час, дивись, збиратись на обід.
А поки ті папери позбира,
Додому вже збиратись пора.

Д. КОЛІСНИК.

СВОЕ І НЕ СВОЕ

Міг просто скласти він сонета,
Міг змайструвати рубаї..
Своє лице було в поета...
Думки, щоправда, не свої.

НЕ ЩАСТИТЬ...

Графин жалівсь безперестанку:
— Усі хапають за горлянку!
Марко МЕЛАМЕД.

«КОНВЕЙСР»

Біля нас четверте літо
Автотрасу асфальтують:
Стелять щебінь, гріють бітум
І працюють — як малюють...

Але хтось з-за повороту
Грейдеристові гукає:
— Та здавай уже роботу!
Нас робота теж чекає!

Дивувались люди: — Нащо
Так глумитися з роботи?!.
Але хлопці роботящи
Вже взялись асфальт пороти...

Кілька днів минуло — досить,
Все розрили хлопці дужі.
І купається, як досі,
Передмістя у калюжі...

Юрій ШИП.

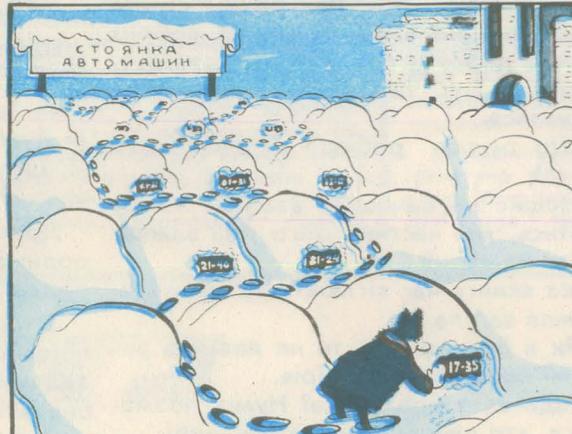

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Де це смаленим запахло?

Мал. А. БОРДУНІСА

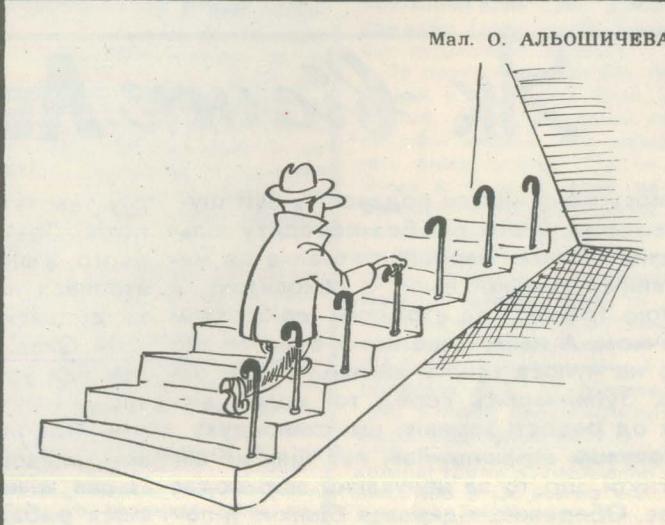
Без слів.

Мал. А. ЩЕРВАКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Кілька слів про солідність

Документ, надрукований на фірмовому бланку і скріплений підписом керівної особи, викликає довіру. Надійшов такий лист і до нас. І ми вже готові були... Але — все по порядку.

У № 9 «Перця» за минулий рік з'явився фейлетон під назвою «Головлікар шукає люк». Розповідалося в ньому про те, що в райцентрі Диканьці на Полтавщині міським каналізаційним господарством багато років змушені опікуватись центральна районна лікарня. І коли десь на каналізаційному колодязі почуپлять люк — головлікар залишає хворих і мчить шукати той люк по всьому містечку. А як заб'ється, скажімо, самостічний колектор — він терміново відправляє на місце аварії представницький консиліум у складі терапевтів, гінекологів та отоларингологів — і ті, замість того, щоб надавати кваліфіковану допомогу хворим, чистять колектор або латають трубу... Обласне ж управління комунального господарства на чолі з Е. М. Момонтом, котре й по-справжньому займатись каналізацією, руками й ногами зашкаується від неї. Вже двічі з цього приво-

ду виступала обласна газета «Комсомолець Полтавщини», проте реакція на її критику обмежилася бюрократичними відписками з боку голови Диканського райвиконкому М. В. Перехрестова та вже згадуваного Е. М. Момонта.

Природно, опублікувавши цей фейлетон, «Перець» не став його надсилати до цих безвідповідальних товаришів, котрі не захотіли по-ділово му розв'язати питання, а надіслав його безпосередньо до Полтавської обласної Ради народних депутатів, звідки невдовзі й одержав відповідь. Наводимо її повністю:

«Виконком обласної Ради народних депутатів повідомляє, що факти, відмічені у фейлетоні, підтвердились. Зараз Диканським райвиконкомом, облздравовідділом і управлінням районних газопроводів вживаються заходи до закінчення будівництва і приведення до технічно справного стану існуючих каналізаційних споруд у смт Диканка. Після закінчення робіт ці споруди вказаними організаціями буде передано обл управлінню комунального господарства.

Термін передачі-прийомки встановлено на серпень цього року.

Заст. голови виконкому Б. Д. Середа».

З великом задоволенням прочитали ми цю відповідь. Оце по-діловому, подумали ми. На солідному, так би мовити, рівні. Нарешті спадуть із шиї диканського головлікаря сантехнічні обов'язки, і він, замість того, щоб гасати по місту в пошуках зниклого люка, зможе повністю віддасти справі поліпшення медичного обслуговування населення.

Ta, як виявилося, радість була передчасною. У вересні, тобто тоді, як, за запевненнями т. Сєреди, сантехнічні клопоти т. Кабцана вже давно мали скінчитись, ми одержали ось який лист:

«Минуло вже більше трьох місяців (з часу опублікування фейлетону — В. Ш.), а справа не зрушила з місця... Навпаки, будівельники облміжколгоспбуду так провели земляні роботи біля насосної станції, що вона вийшла з ладу, а ремонтувати її ми не в змозі. Сьогодні ж вони вирішили з дозволу райвиконкому підключити до діючої каналізації райлікарні ще один новозбудований будинок.

Що жде нас далі?

Перче, порятуй!

Головлікар, що шукає люки

Г. З. Кабцан».

Лист цей надійшов у вересні. Але й досі в Диканьці усе залишилось так, як і було. А відтак виходить, що все залишилось невиконаним.

Іншими словами, полтавські товариші сказали «гоп!», не перескочивши. І не просто сказали, а й надрукували отої «гоп» на солідному державному бланкові.

Вас. ШУКАЙЛО.

Народні усмішки

МОДНІ ОБРУЧКИ

— Мамо, а чому це так: колись були модні широкі і товсті обручки, а тепер тонкі й вузенькі? — запитала дочка.

— Бо колись, доню, однієї обручки мусило вистачити на все життя...

Повідомила Н. ОКСЕНТЮК.

с. Пехи
Любомльського району
Волинської області.

ЗВІДКИ ВЗНАЛА

Поспішає на роботу вранці жінка. Хто не гляне на неї — посміхається. Коли це назустріч знайома. Привіталися.

— А що, хіба у вас уранці світла не було?

— Не було!.. А звідки ти знаєш?..

— Бо ти брови підвела губною помадою, а губи — тушшю.

Повідомив В. СУХОДОЛА.

с. Калагарівка
Гусятинського району
Тернопільської області.

ДОБРЕ ПИВО

Два чоловіки смакують тараню і п'ють пиво.

— Добре сьогодні пиво! — каже один.

— Так, — погоджується другий.

Почувши цю розмову, продавець роздратовано прошепотів до своєї помічниці:

— Чула?... Я ж тобі казав, що треба ще відро влити, а ти — «Досить, досить...».

ХАЙ БУДЕ ПАРА!

Прийшов чоловік додому п'яний та ще й боцій. Жінка питає:

— Де ж це тебе носило, що нові черевики загубив?

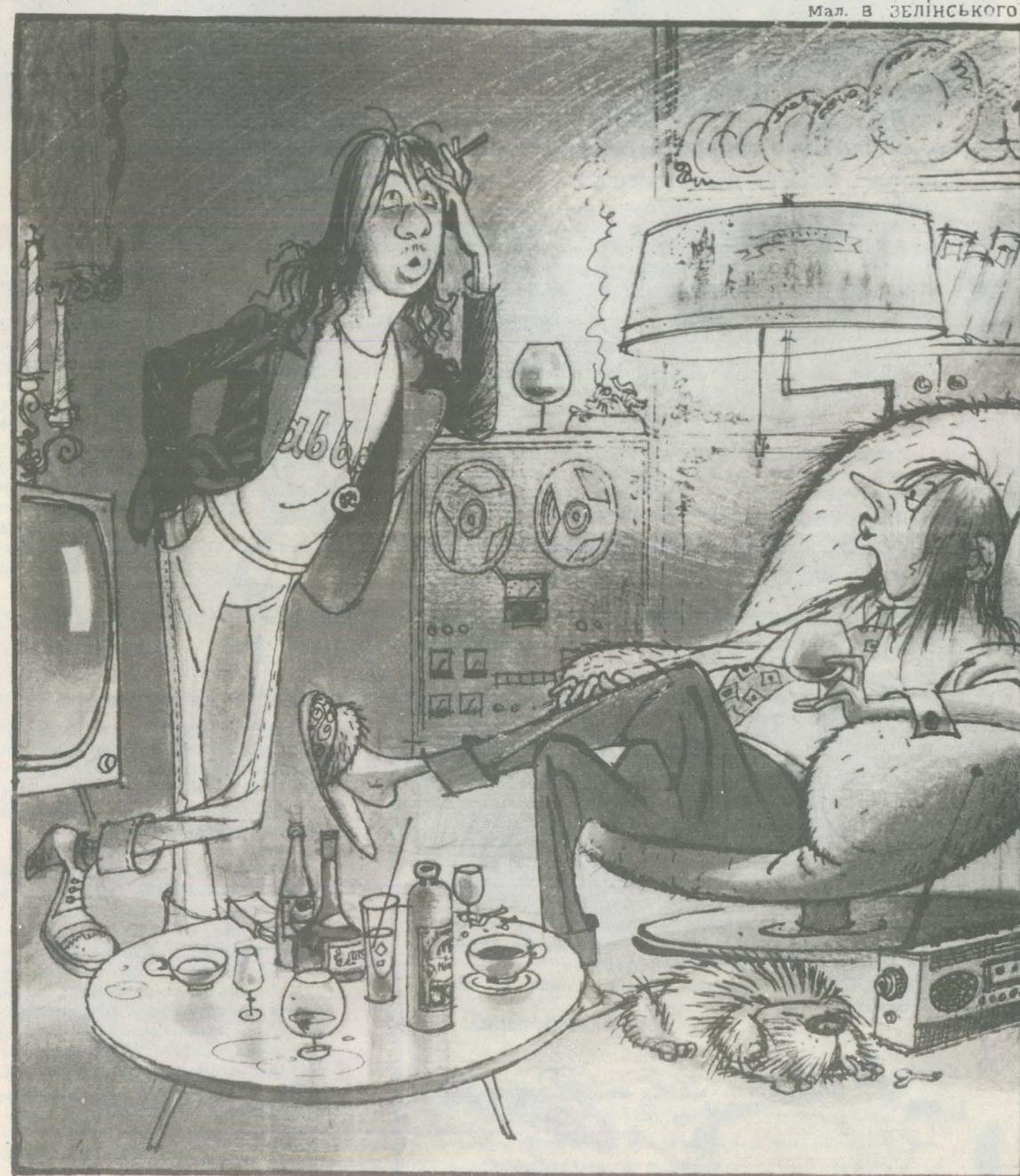
— Та потрапив у калюжу і згубив один черевик... Шукав-шукав, не знайшов.

— А де ж другий?

— Та думаю: висохне калюжа, знайде хтось один черевик... Що він із ним робитиме? То я взяв та й другий туди кинув. Хай буде пара!..

Повідомив В. ШАРАПА.

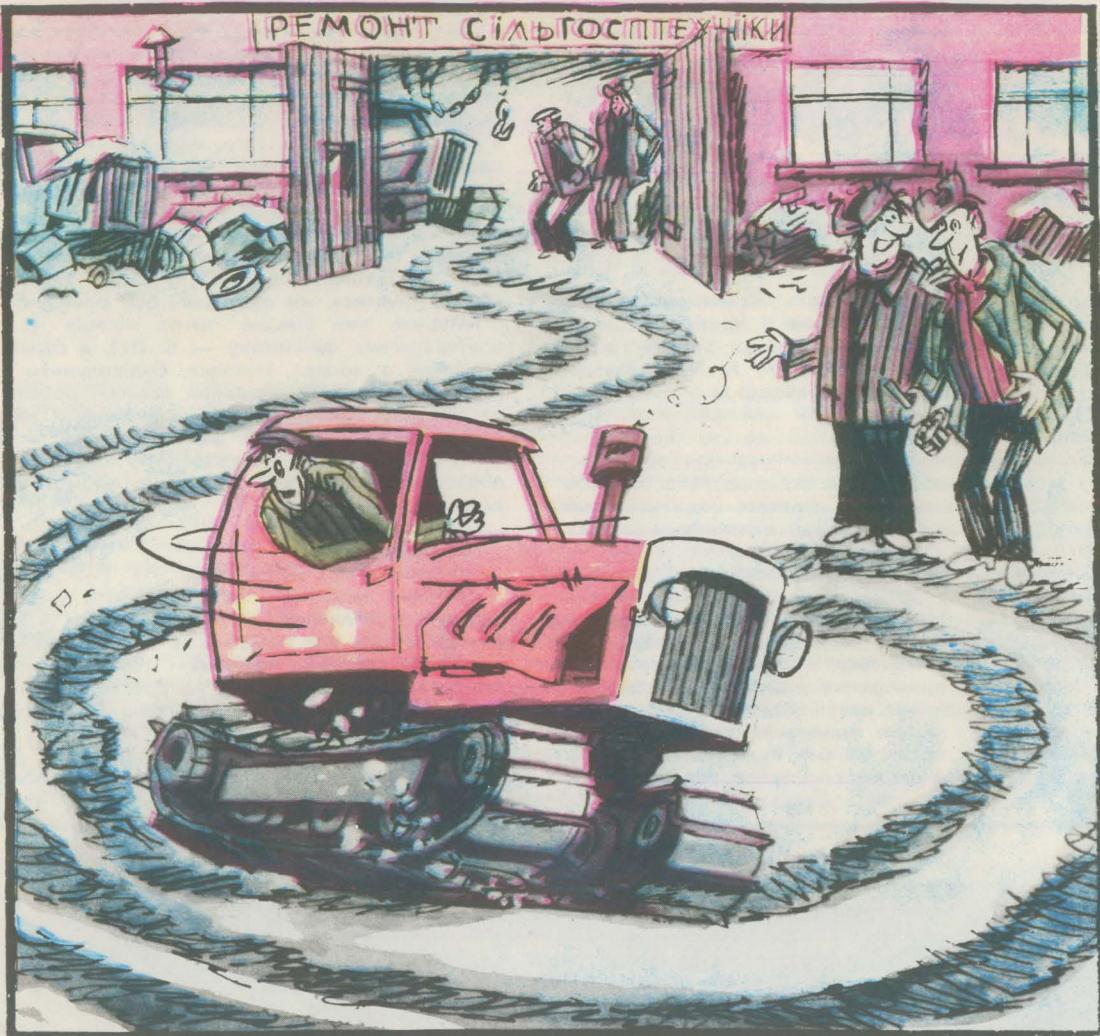
м. Миколаїв.

— Знову хочу навідати стареньку матусю.

— А ти хіба її вже навідував?

— Та якось одного разу збирався...

— І чим цей хлопець невдоволений?.. Хоч трактор і ходить колами, але ж ходить!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Кажуть, буцімто в наш час важко натрапити на скарб. Звичайно, золоті самородки під ногами не валяються, але на кругленку суму розжитися можна дуже легко. Щоправда, не в натуральному вигляді, а, так би мовити, в уречевленому. Я от спробував і досить вдало...

На вулиці 40-річчя Жовтня, що в Запоріжжі, я знайшов кілька запізбетонних конструкцій, кожна з яких коштує не одну сотню карбованців. Лежать вони тут з 1975 року. А от господаря встановити не вдалося.

Справжнісінський склад таких же конструкцій виявив поблизу станції Мечетної, що на Дніпропетровщині. Власне, «виявив» — це не зовсім точно сказано. Лежать вони хтозна-відколи, вже мохом порослі, у всіх на виду. За найскромнішими підрахунками — тисячі на півтори потягнуть.

А землями радгоспу «Мокрянка» Вільнянського району Запорізької області тягнеться нічия не то радіо-, не то телефонна лінія. Стовпя аж проситься на дрова. Півсела всю зиму у теплі сиділо б. Але це ще не все. Через цю лінію гуляє не один гектар родючої землі. І не просто гуляє, а й служить розсадником бур'янів, бо через стовпі плугом до них не доберешся.

А ще кажуть, буцімто скарбів у наш час поменшало.

К. САЛЬНИЧЕНКО.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Хоть Вера Павловна была женой Лопухова, Кирсанова, а потом Рахметова, то все же она сохранила женские обстоятельства». (З учнівського твору).

Надіслала В. МАРЦИНКОВСЬКА.

«Об'явя!»

Продається сервіз, на дванадцять персон з майдонами».

Надіслав М. КОБИЛЯНСЬКИЙ.

«Вінмані є!!!

Продаєца хата у Копилах з сараєм і усяким остатальним імуществом можна вигодувати кабана чи домашню тварину. От города кожді 7 м. курсірує маршрут до ночі. Звертаця в любое время з 7 до 10 вечора».

(Із об'яві).

«Пояснітельна

Я Питро Майдаченко дібоширив впередміж з брудними словами до виходу міліції у гуртожитку в звязі серйозною причиною, бо в жінки народилося, на радостях. Но так як я сплатив положені мені 50 руб. штраху, прошу мене не розбирати бо й так хароша чистую свою промашку».

(Із пояснювань).

«...Учора ми хрестили хлопчика Л. П., який робаєт в нас вже десять років. А коли ми немножко випили с этого приводу, то цей Л. П. перехрестив мене так, що я не трудоспособний. Прошу снять із нього побої у мою пользу...».

(Із заяві).

Надіслав С. РИМАР.

«Всім обломаним шоферам зайти в склад і отримати запчастини».

(Із об'яві).

Надіслав С. ПРОЗАПАС.

Я звернув увагу, що коли тобі скаржаться на недоробки, залишенні будівельниками, обов'язково згадують: керівники ПМК чи тресту обіцяли усунути недоліки, але слова своє не дотримали. Ми, мешканці будинку № 10 по вулиці 50-річчя ВЛКСМ, що в Броварах, звинуватити в подібному керівників ПМК-15 та СБМУ-38 будівельно-монтажного тресту № 3 комбінату «Київпромбуд» не можемо. Чого не було, того не було. Брак був. Підлога, скажімо, нікудиша, опоряджувальні роботи не витримують ніякої критики. Був і є акт державної комісії, в якому ці дефекти та недоробки зафіксовані. А от обіцянок ми не чули. Навпаки — керівні будівельники відразу і в категоричній формі відмовилися навіть щось обіцяти.

Може, Перче, так вони зробили тому, що в комбінаті «Київпромбуд» за невиконані обіцянки шию милять, а за брак — по голівці гладять!

О. РИКОВ.

Коли ти приїдеш на Івано-Франківський ремонтно-механічний завод, бережи верхній одяг. Бо тебе ще від прохідної почнуть хапати за рукави, по-звовничуко мі підморгуючи: «Майстер потрібен!».

Якщо ж ти відмовишся від цих сумнівних послуг і оформиш ремонт свого автомобіля законним шляхом — плачали твої грошки і твій автомобіль. Із заводу ти одержиш свою машину в такому стані, що її вже ні в який ремонт не приймуть.

У листопаді минулого року ми збрали з капремонту в Івано-Франківську два колгоспні ГАЗ-93 (номери замовлень 8821 і 8866). Здавали ми їх туди зі справними кабінами й рамами, а одержали — з чужими, вибракуваними: дно кабін в одній машині виявилось прогнилим, із півторасантиметровою щілиною під двер-

цятами, обидва лонжерони — деформовані, крила зварені з двох трьох шматків, рама погнута. Не красний вигляд має й другий автомобіль. «Забираите й не вередуйте», — сказав на прощання начальник ВТК. — Ми зробили все, що могли. Краще не можемо!»

А от «майстри», котрі хапають тебе біля прохідної за рукави, — ті все можуть. Бо усі нові запчастини, які приходять на завод, невідомим чином потрапляють до їхніх просторих кишень. Отож вибирай, Перче, що тобі вигідніше: переплатити хапугам — і їздити на справному автомобілі чи заплатити в державну касу — й ходити пішки!

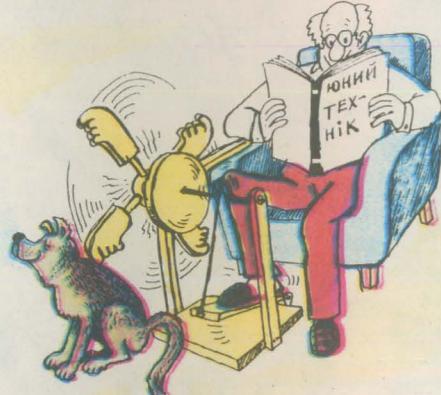
ВОДІЇ колгоспу імені Свердлова.
Зборівський район
на Тернопільщині.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

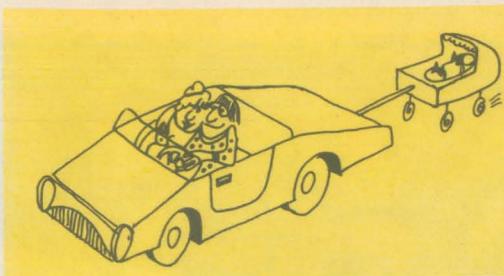
Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ»
— Прага, «РОГАЧ» — Братислава,
«ОЯЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «СТИР-
ШЕЛ» — Софія, «ОСТЕН» — Скопле.

Сімейний портрет.

Винахідник.

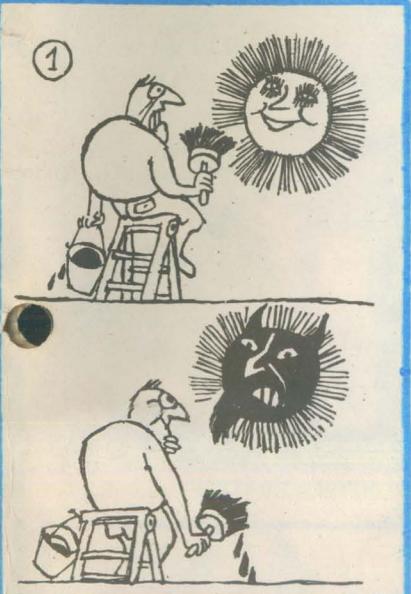
Машини з причепом.

Без слів.

Без слів.

ДЬОГТЬОМАЗ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Невзначайне явище» — так називалася замітка [№ 13 журналу], в якій йшлося про те, що електролінія в селі Телепиному давно вже потребує ремонту, а керівництво Кам'янського району електричних мереж тільки обіцянки про ремонт дає.

Заступник голови виконкому Черкаської області А. А. Черевань повідомив, що у Телепиному проведено капітальний ремонт лінії електропередач, і нині жителі села безперебійно залишаються електроенергією.

★ Про нездовільний санітарний стан на території мікрорайону № 4 міста Брянки [Вороніговградщина] йшлося в розділі «Перчанський телевізор» («Перець» № 14).

Як повідомив редакцію голова виконкому Брянської міськради Е. А. Дудник, нині організовано щоденну планово-поквартальну очистку території і місця для збирання сміття ліквідувано.

★ У № 16 журналу, в розділі «Виставка ширпотребу» було вміщено замітку «Наше листування», в якій писалося про те, що Вовчанська

взуттєва фабрика [Харківщина] випускає браковані чоботи.

Цей виступ Перця було розглянуто на розширеному засіданні партійного бюро фабрики, виробничій нараді інженерно-технічних робітників та службовців підприємства, а також у колективі пошивного цеху. Критику було визнано правильною. Для усунення відзначених недоліків розроблено й затверджено план заходів по поглибленню якості чобіт. Наказом по фабриці контролери відділу технічного контролю Тарасов Н. І. та Сербіненко В. А., винні в надходженні бракованої продукції до торговельної мережі, — позбавлені преміальної оплати.

★ Від робітників радгоспу імені 9 січня [Полтавщина] до редакції надійшов лист про те, що директор радгоспу Матяш І. О. зловживав службовим становищем, грубо ставиться до підлеглих, а через це у радгоспі значна плинність кадрів.

Секретар Хорольського райкому Компартії України тов. Полтавець повідомив редакцію, що лист перевірено, а наслідки перевірки розглянуті на бюро райкому партії. За недоліки в стилі і методах керівництва господарством, Матяшу О. І. оголошено догану з занесенням до облі-

кової картки. За поганий контроль за діяльністю адміністрації, невимогливість і безпринципність секретареві парткому Керквуду С. І. оголошено догану з занесенням до облікової картки.

★ Завідуюча магазином у селі М. Правутині [Хмельницька обл.] Валентюк Л. В. відкривала магазин пізно, а закривала рано і колгоспники ні до роботи, ні після роботи нічого не могли в магазині купити. Про це до Перця надійшов лист.

Голова правління Славутської райспоживспілки Л. Розенбліт повідомив редакцію, що при перевірці факти, вказані у листі, підтвердились. Валентюк Л. В. з роботи звільнено.

★ В одному з листів до редакції писалося про те, що під час повені вийшла з ладу підземна телефонна лінія до села Катеринівки [Черкаська обл.], а райузол зв'язку ніяк не збереться її відремонтувати.

Після втручання в цю справу Перця голова Кам'янського райвиконкому В. П. Савов повідомив, що підземну телефонну лінію повністю відремонтовано і вона діє нормально.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 4 (1094).
(на українському языке). Виходить двічі на місяць.
Іздательство «Радянська Україна». Здано до набору 16. 01. 81. Підписано до друку 30. 01. 81. БФ 13062. Формат видання 70×108/4.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 0292.

© Журнал «Перець», 1981 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

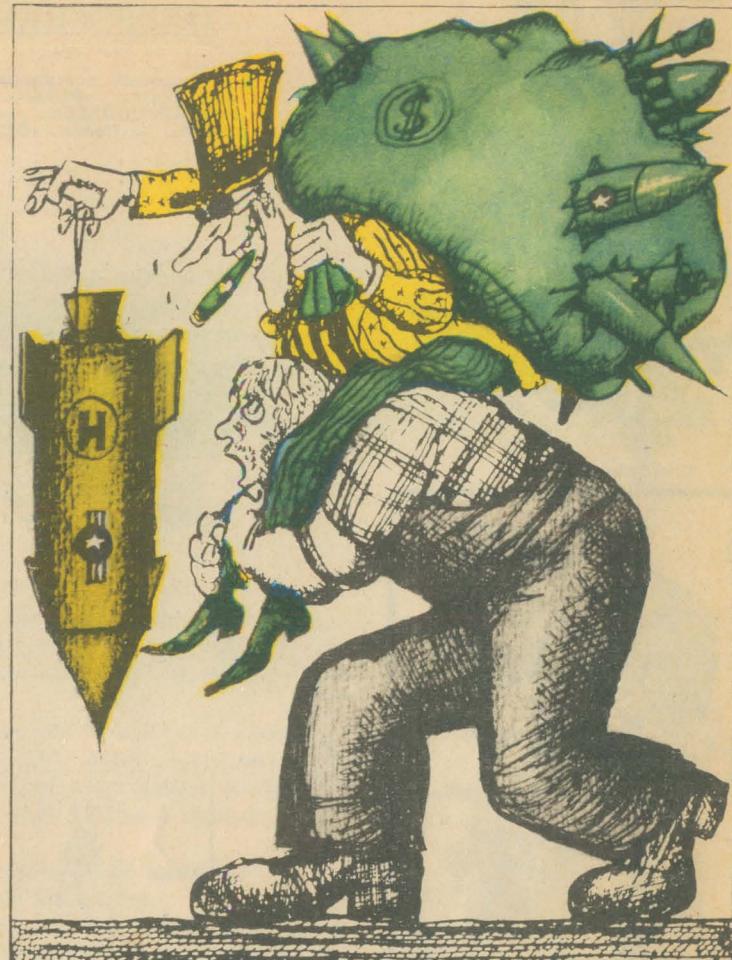
Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті издательства «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. Р. САХАЛТУЕВА

— Зумно тепер тобі нічого боятися.

Художник В. ГАЛЬВА.
Вірші В. ШУМИЛІНА

НЕСОКРУШИМАЯ ТВЕРДЫНЯ

Пыл смириТЬ не может НАТО,
А понять давно бы надо,
Что единство братских стран
Не пробьет такой таран.

Більшій карандаш
ІЗДАВАТЕЛЬСТВО
ХУДОЖНИК РСФСР